

727-1 28-16.935

1924-22

ВАРТОВА БАШТА

Вісник Присутности Христа

СКАЛА ВІСІВ
Иншої підвалини ні
хто не може заложити
Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА БУЧІ?“

„Недоцниш порямок, на ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Рок Божого 6052 — Лютий-February, 1924

Рік I Місячник Ч. 2

ЗМІСТ

Де знаходяться Померші?	19
Що кажуть Погоди?	19
Що кажуть Католики?	20
Що кажуть Протестанти?	21
Що говорить св. Письмо?	21
І мертвий вийшов з гробу	23
Представляйте тіла ваші як живу жертву	24
Ложні Христи і ложні Пророки	25
Ісус Великий Учитель	26
Веселітна війна а Церкви	27
Вибір Апостолів	27
Ратунок Ізраїля в Червонім морю	28
Сила Божа виявилась проти Єгипту	29
Мойсей урадуваний увільненням Ізраїля	29
Ізраїль в прообразі всего світа	30
Соборний Навет або Скиня Завіту	31

„Стан же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

© WTB&TS.

На землі переполюх народів у заколоті, як зареве море та фії [изб'урені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Вишростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Бога — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сент або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голову і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих каміннів“ з „виораних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічки між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвітає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1. Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2. Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершенити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священиків в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх вивопняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленної Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, G. H. Fisher, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордером або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві моні ордери треба адресувати так:

The Watch Tower, Ukr. Dt., 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висиласмо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки на місяць перед кінцем передплати зазначаємо се побіч адреси.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 цт., гуртом 5 цт.

УВАГА!

Заповіджений пильгрим, бр. Н. Філь з Детройт, об'їде наперед провінції Канади а опісля переїде до Сполучених Держав. Час і місця будуть оголошені в слідуєчій числі „В. Б.“

ГАРФА БОЖА

Сторін 372, образців 11, ціна 65 цт.

Се дуже гарна книжка. Хто стане її читати, не хоче відорватись від неї. Як чаруюча музика, так кожда сторона захоплює серце читача і наповняє радістю. З неї пізнає, яка буде користь з смерті Ісуса Христа для людей, в який спосіб всі померші будуть воскресати і жити в царстві Божім на землі, як многі з живих тепер людей вже не умруть, а будуть вічно жити.

БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ

Сторін 400, ціна 75 цт.

Як інженер, будуючи дім, робить наперед плян, так подібно Бог уложив перед віками свій плян що до сеї землі і що до людей на ній. Свій плян Він об'явив в своїм Слові. Ся книжка на підставі св. Письма викладає сей плян. По перчитанню її смутон уступає із серця а приходить радість; з левною надією споглядає в будучність.

СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК

Сторін 64, ціна 10 цт.

Цілий світ переживає надзвичайно дивні часи небувалі ніколи в історії світа. Яка сему причина, чим все те скінчиться, — сі питання кождому на устах. Перчитася ся книжочку, не пожалуєш. Мова гарна і легка.

Масмо на складі Біблії або св. Письма. Читаючи наші книжки знайдеш, що ми всегда відносимося до св. Письма. Для того кождий повинен сам переконатися, що говорив Бог через своїх святих мужів тисячі літ наперед про часи, які тепер переживаємо. Масмо ціле св. Письмо, се є, Старий і Новий Завіт по ціні 1.50, 2.50 3.90 відповідно, яка є оправа, і тільки сам Новий Завіт за 65 цт.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік I.

Лютий, 1924

Ч. 2.

Де Знаходяться Померші?

НАША РОДИНА І ПРИЯТЕЛІ, СВЯТІ І ГРІШНИКИ, УЧЕНІ Й НЕУЧЕНІ?

ВЛАСТИВА ВІДПОВІДЬ НА СЕЙ ЗАПИТ РІШАЄ О НАШІЙ БУДУЧНОСТІ, ВПЛИВАЄ НА НАШЕ ЗНАННЯ РЕЛІГІЇ І НА ЦІЛЕ НАШЕ ЖИТТЯ! ПРАВДИВА І ДОБРА ВІДПОВІДЬ СКРІПЛЯЄ І ДОДАЄ НАДІЇ І МУЖЕСТВА, ТА ПІДНОСЬТЬ ДУХА ЗДОРОВОГО РОЗУМУ!

„Мужі і брати, дайте говорити отверто до вас про патріярха Давида, що він і умер і був похований і гріб його є у нас до сього дня. . . Бо Давид не зійшов на небеса.“ (Діян. Ап. 2:29,34) „Ніхто не зійшов на небо, тільки . . . Син чоловічий.“ — Йоан 3:13.

ЧОЛОВІК, котрий каже, що його не інтересує се питання, є правдоподібно ідіотом і не має здорового розуму. Если звичайні справи теперішнього життя, як пожива, одіне, гроші, політика і т. и., котрі тільки на кілька літ зв'язані з нами, заслуговують на се, щоби над ними застановлялись і посвячати їм дні на науку їх, то оскільки більше ми повинні застановлятися над вічною будучністю так нас самих, так приятелів, як і всіх людей!

Розуміється, над тим так важним питанням застановлялися люди від часу, як запанував гріх і смерть, се є від шість тисяч літ. За такий час сей предмет повинен вже бути добре розібраний і ясно висвітлений. Цілий світ повинен був о тім так добре все знати, що не повинно би позіставати нічого нового, аби мож о нім ще щось сказати або послухати. А однак так не є! Нічо не є так затемнене і так противорічне собі, як погляди різних людей о долі наших умерших приятелів, родни і т.д.

що ГОВОРЯТЬ О СІМ ЛЮДЕ, КОТРІ НЕ ВІРЯТЬ В БОГА?

Заким представимо наш погляд, опертий на св. Писання і котрий одностайний може задовольняючо відповісти на наш запит, ми уважаємо за відповідне поспитати наперед людей науки, що вони скажуть на поставлений запит. Однак не можемо подавати їх відповіді потрібно і в довгій розправі. Мусимо вдоволитися відповідою короткою, але вірною. При тім не маємо наміру образити кого будь, хто має інші погляди. Признаємо кождому чоловікові мати повне право висказувати свої погляди і заключення без взгляду на се, чи ми годимося з тим, чи ні.

Найперше питаємо невіруючих в Бога, вільнодумців, котрі хваляться своєю свободою думки. „Скажіть нам, ви вільнодумці, де є умерші?“ Вони відповідають: „Не знаємо.“ Ми хотіли б вірити в будуче життя, але не маємо

мо на се ніякого доказу. Не маючи наглядних доказів, ми заключаємо, що чоловік гине так само, як кожда звірина. Если наша відповідь не подобається через се, що відбираємо надію кільком святым тішитися в щастю, то зі взгляду на величезну більшість людського роду наша відповідь буде потішаюча, бо вони скорше волілиб згинуть як звірина, чим мучитись в муках, як велика більшість людей вірить.“

Дякуємо нашим невіруючим приятелям за їх отверту відповідь. Але їх відповідь не вдовольняє нас. Наш розум і наше серце каже нам, що мусить бути і повинно бути життя в будучности. Если Сотворитель сотворив чоловіка з так вищими від кождої звірини силами ума і серця, то сеї вищости чоловіка ми повинні сподіватись також і в Божім плані. Дальше, се коротке наше життя з його слізьми, його болями, його досвідченнями і наукою були б майже без цілючої вартости і пожитку, если б не було будучого життя, де чоловік мав би нагоду оказати в житті те все, чого тут навчився або зазнав. Тому мусимо глядати якоїсь більше вдовольняючої відповіді на наш запит.

що КАЖУТЬ ПОГАНИ НА НАШ ЗАПИТ?

Позаяк три четвертини всіх людей на світі є погани, саме вже їх число наказує нам спитатися їх, що вони скажуть на наш запит; „Де знаходяться померші?“ Погани дають нам дві загальні відповіді:

1. Одні вірять в мандрівку (перехід) померших і так відповідають: „Ми віримо, що коли чоловік умирає, він в дійсности не умирає, а тільки змінює свій вид або форму. Його будучий стан буде залежати від його теперішнього життя і буде мати або вищий або нищий стан від сего, який тепер має. Ми віримо, що ми вже раз жили на землі, можливо як коти, пси, миши, слоні або щось подібного; і що если будемо мудро уживати теперішнього життя, можемо появистися знова як люди висо-

ких здібностей, як філософи і т. и.; але если, як се є звичаєм ужиєм нашого життя на зло, тоді з хвилиною смерті станемося низшими сотворіннями — слонем, хробом або чимсь в сім роді. Задля сеї то причини, ми так оглядно обходимося з низшими сотворіннями і не хочемо їсти їх мяса. Если б ми немилосердно роздотали хробака, наша кара може бути такою самою, коли підпадемо зміні, котру називаємо смертю.

2. Друга більша часть поган вірить в світ духів. Духи добрих будуть по смерті забавлятися, йти на польоване, а духи злих людей йдуть до пекла на різні муки. Вони так кажуть: Чоловік, коли вмирає, він не вмирає, а еще більше і лучше живе, чим за життя. З хвилиною як дух перейде ріку Стикс, входить він до царства між щасливих або проклятих, де є степені кари або нагороди. Питаємо їх дальше, звідки ви се знаєте? Вони відповідають: „Ми се знаємо з давен давна. Хто перший сказав се, ми не знаємо. Наші учені люди передали се нам як правду і ми прийняли її за таку.“

Ся відповідь поган не вдоволяє нашого серця ні розуму. Глядаймо дальше. Ми не можемо вірити словам першого лучшего. Мусимо шукати Божого об'явлення, знайти відповідь від Того, котрий сотворив нас — від нашого Сотворителя.

ЩО КАЖУТЬ КАТОЛИКИ НА НАШ ЗАПИТ?

Відвернувшись від поган звертаємося з нашим запитом до сеї образованої одної четвертини людей світа, що називають себе „Християнами.“ Кажемо їм: „Ви „Християни“, що ви скажете на наш запит?“ На се чуємо відповідь: Ми „Християни“ є між собою поділені; більш чим дві третини є католики (римські католики і православні), а близько одна третина є протестанти.“

Послухаймо наперед католиків (римських), бо що до віку і числа мають першество.

Приятелі, католики, просимо вас, дайте нам відповідь: Де знаходяться померлі? Сподіємося, що дасте відповідь як результат студій ваших найбільших учених мислителів і теологів з узягядненем Об'явлення, котре, як ви кажете, маєте від Бога. Ми вислухаємо з увагою, терпеливо і безсторонно. Наші католицькі приятелі відповідають: „Наша наука є дуже ясна що до вашого запиту. Ми учимо, що чоловік, умерши, йде до одного з трьох місць. Найперше святі, котрих, як ми віримо, є небогато, йдуть сейчас до неба перед лице Бога. До них відносяться слова нашого Господа: „Хто не возьме хреста свого і не йде вслід мене, не може бути моїм учеником.“ (Лука 14:27) Хто носить вірно свій хрест, сей належить до „малого стада“, до „вибраних.“ О них Ісус говорить: „Тісні ворота і вузка дорога, що веде до життя і мало є таких, що знаходять її.“ (Маттей 7:14) Та до сих святих ми не зачисляємо наших священиків, навіть наших єпископів, ні кардиналів, ані папів; бо звичаєм нашої церкви є правити служби Божі за упокою їх, коли вони умруть. А ми не правимо служб за нікого, хто, як віримо, є в небі; бо тільки там має кожда душа правди-

вий відпочинок. Також не правимо служб за сих, если знаємо, що є у вічній несклі, бо їм служби зовсім не поможуть. Хочемо звернути увагу, що не вчимо (як часами) аби богато (?) йшло до пекла на вічні муки. Ми учимо, що там пійдуть самі тільки несправні єретики, особи, що мали повне знане католицької науки а самовільно і наумисно супротивлялися сій науці. Сих одиноких чекає страшна, безнадійна судба.

МІЛІОНИ ЙДУТЬ ДО ЧИСТИЛИЩА.

Загально учимо, що померлі йдуть сейчас перед Бога а з відтам до чистилища, котре, як сама назва вказує, є місцем, де душі очищують себе з гріхів, місце кари, мук, терпіння, плачу, однак не є се місце безнадійне. Час, як довго тут перебувають, може тривати сотки або тисячі літ, відповідно, як собі заслужили і відповідно до сего, о скільки уділено їм полекцій, відпустів. Если хочеш пізнати дещо більше о католицькій науці що до сего предмету, радимо перелити собі поему нашого католика і звісного поета Данте, що був ігуменом монастиря і умер в монастиря, похований серед усіх обрядів нашої церкви. Дантова поема „Божественна Комедія“ описує яскраво муки чистилища так, як ми се розуміємо. Аристотел Доре також визначний католик нарисовував вірні і живі образки до сеї поеми: Там чорти гонять за душами аж їх зловлять і кидають стрімголов в киплячу воду. Одних колять розпаленими вилами, других тримають повішених головою в долину над огнем, інші стоять в огні по пояс, ще інших кусають їдовиті змії, а інші мерзнуть в льодах і т. п. Радимо перелити собі твір Данте, бо він подає наш католицький погляд о сім предметі, о котрий питаєте. Величезна більшість людей є в чистилищі. Тисячі мільйонів поган знаходяться там, хочби не знати як добре жили, бо незнане не спасе нікого. Не можуть оневинити себе, що вони не знали правдивого Бога, се не отворить їм брами до неба. Хто хоче ввійти до неба, сей мусить наперед приготувити себе відповідно. Мільйони протестантів знаходяться в чистилищі. Вони не можуть ввійти до неба, бо до неба не можна увійти, тільки через брами католицької церкви. Та Бог не засудить їх на пекло через се, що вони відкидають католицьку церкву, бо так їх навчили від дитинства. Майже всі католики йдуть до чистилища також; бо помимо добрих услуг нашої церкви, помимо нашої свяченої воли, словідей, служб, посвячених свічок, посвяченої землі на цвинтарях і т. д. хто не осягнув святого характеру, хто не має святого серця, сей не може дістатися до неба, аж доки не перейде через страшні муки чистилища. Ми віримо однак, що католики не позістають так довго в чистилищі, як протестанти або погани.“

Можемо подякувати нашим приятелям католикам за так ласкаве виложенє своєї науки. Не будемо питатись їх, де є чистилище, ані звідки мають таку докладну відомість о нім, бо такий запит готов їх образити, а ми не хочемо сего. Ми хотіли тільки дізнатись, як вони задивляються на наш запит і яку дадуть на него відповідь.

З жалем мусимо сказати, що їх відповідь зовсім не є

такою, якої ми сподівались, се є, аби була ясна, відповідала здоровому розумови і опиралася на св. Письмі. Чувемось дуже пригноблені на саму згарку, що бідний людський рід, як каже св. Ап. Павло, вже тепер стогне і мучиться за первородний гріх; бо жите хоч коротке є повне терпіння і болів; а ще тяжше робиться на серцю, коли подумаємо, що по сім так прикрім житю мусимо зносити ще страшні муки, які малює Данте, не сотки але тисячі літ, хочай правда сі стоки літ довгі муки очистять нас і учинять нас гідними станути перед лицем Божим. Може се буде дивним деяким теологам, але правда позістане все правдою, що відповідь католиків на наш запит мало чим різниться від відповіді поган. Нам розум ні наше серце не є ще задоволене. Ніхто не возьме нам сего за але, коли будемо глядати за якоюсь більше розумною відповіддю.

ЩО КАЖУТЬ ПРОТЕСТАНТИ НА НАШ ЗАПИТ?

Звичайно протестанти уважають себе за більше „розумніших“ людей, тому ми повинні сподіватись отримати від них яснійшу і більше розумнішу відповідь. Але на жаль! зовсім противне. Протестанти, яко цілість дають нам найбільше недорічну відповідь, — відповідь, якої мусіли б повстидатись так католики, як погани та вільнодумці. Чи не дивно? Чи се може бути правдою? Застановляючись над їх відповіддю і виставляючи її на публичне світло, відкриваємо через се болючу рану. Правда, болить се дуже, коли усювають кому бандажі з рани і умивають її, але через се вилічать його скорше. Так і тут. Відкриваємо блуди, не аби кого завстидати, але щоби люде могли пізнати правду о Бозі, зрозуміти Його величний характер і Його ціль, яку має зглядом людей будучности.

Протестанти називають себе сим іменем тому, бо їх вітці, будучи ще католиками, думали, що відкрили в католицькій церкві багато недорічностей і наук противних слову Божому або св. Письму. Тому заперестували проти сего. Тому назвали їх протестантами.

Одним, проти чого вони протестували, було чистилище, тому його відкинули і кінець. Тепер лишилося їм небо і пекло. До одного з сих місць, кажуть протестанти, мусить йти кожний чоловік по смерті і перебувати там цілу вічність. Очевидно сі люде мали добрі наміри, але були короткозорі і не бачили далеко наперед та не розуміли, в яке трудне положення вони самих себе втручають. Можливо, що вони бачили деяку трудність, але дивились на сю сграву не з точки, що ми тепер. В сім часі переважувала думка Кальвіна і Накса, що всі протестанти є „вибрані“ Божі і що вони є „мале стадо“, котре пійде до неба, а всі прочі призначені до пекла на вічні муки. Їх погляд ще гірше немилосердний, чим католиків. Наше серце протестує проти такої науки. Розум каже, се неможливо, аби всі окрім малої горстки святих йшли на вічні муки — тортурні!

ЩО ГОВОРИТЬ СВ. ПИСЬМО НА НАШ ЗАПИТ?

Знаємо, що багато людей здудується, як їм предста-

виться, який добрий і милосердний є наш Отець небесний. З запертим віддихом будуть слухати, як прекрасно звучиться Божя справедливість з Його любовою, та який прекрасний плян спасення мав Він для людей від самого початку. Блуди довгих віків притапили та затемнили сю правду. Але тепер бачимо, яка внесла криється думка в Божих словах: „Як небо висше землі, так дороги мої висше доріг вапих, а задуми [заміри] мої висше задумів вапих.“ — Ісаїя 55:9.

Чого ж иншого можемо сподіватись, як не сего, що Бог є далеко мудрійший і далеко милосердніший, чим ми. Ісус Христос сказав: Любіть ворогів вапих, благословляйте тих, хто клине вас, робіть добре тим, хто ненавидить вас і моліться за тих, що обижають і гонять вас, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі.“ Бо Отець небесний таким є. „Він велить сонцю своєму сходити над лихими і над добрими і посилає дощ на праведних і на неправедних... Отже будьте совершенними (такими під кожним зглядом), яким є Отець ваш.“ — Маттеї 5:44-48. „Так (дуже) полюбив Бог світ (всіх людей), що Сина свого єдиногородного дав“ — Йоан 3:16.

Намятаючи на сі слова, чи можемо подумати, щоби Господь Бог розказував тортуровати і мучити своїх ворогів і то через цілу вічність? І то не тільки сих, але і таких, котрі не є Його ворогами, а тільки не мали нагоди почути о Ним, се є всіх поган? Тільки одна є правдива дорога, аби вийти з сего зачарованого кола і прийти до пізнання правди і Бога, се докладно студіювати св. Письмо і триматись вірно правди обявленої Богом в своїм Слові.

ЧОГО УЧИТЬ БОГ В СВОЇМ СЛОВО?

Всі повисні теорії, треба знати, опираються на припущенню, що смерть не означає смерті, вмерти і не жити, а що вмерти значить статись ще більше живим, чим перед смертю.

Господь Бог, наминаючи родичів в раю, щоби були йому всегда послухні, сказав до них: „Умрете напевно“ если не послушаете і будете їсти овоч з дерева, з котрого я вам заборонив! А сатана відозвався до Еви такими словами: „Ти напевно не вмиєш.“ Зауваж, що погани а так само і „християни“ прийняли брехню сатани за правду, а тим самим відкинули слова Божі. Чи вони всі не вірять так, як говорив диявол: „ви напевно не вмиєте?“ Чи вони всі не говорять сего, що померші живуть — є ще більше живими, чим були перед тим, як умерли? І як раз в сім всі християни найбільше зблудили, помилились! Вони послушали фалшивого учителя, о котрім наш Спаситель сказав: „Він був *душегубцем* [убійцею чоловіка] із самого початку і в правді не встояв, бо нема правди в нім, ... бо він отець брехні.“ — Йоан 8:44.

Сі фалшиві науки були між поганами з давен давна, а до християнської церкви закралася вони в темних середовічних часах. Если би наші отці були вірили словам Божим: „умрете на певно“, се є не будете жити, то-

ді не потреба було б впроваджувати молитов за померших, ні служб на відпущення їх гріхів ні не прийшла би їм до голови думка о їх муках. Св. Письмо говорить ясно від першої картки до останньої, що: „померші нічого не пам'ятають“ (Екклес. 9:5), та чи „честь його дітям, чи ні, він умерши того не знає, понижені вони, — йому се байдуже.“ (Іов 14:21) Тільки св. Письмо скаже нам правду, де є померші і що з ними діється. Іменно вони ні не радуються ні не сумують, ні не тішаться ні не терплять нічого; вони не знають о нічому, що діється під сонцем, аж доки не пробудяться в часі воскресення. Пригадую вам слова премудрого Соломона, чоловіка Божого: „Все, що можеш робити, роби руками твоїми, бо в могилі (в шолі, в абі, в гелі), куди ти йдеш, нема вже роботи, ні роздумування, ні знання, ні мудрости.“ (Екклес. 9:10) Звертаю вашу увагу, що в Старім як і в Новім Завіті всюди стоїть написано, що так і добрі і злі „заснули сном смерті.“ Пригадую, що Ап. Павло говорить о сих, що „сплять в Ісусі“, і о тих, що „заснули в Христі“, котрі, як він каже, *погинули*, *если* би не було воскресення мертвих. Чи вони могли *погинути* [згинуть] в небі або в чистилищі або в пеклі в муках? Зовсім певно, що ні! Ніхто так не вчить! Та вони вже є в поганій стані в гробі; і вони напевно і в дійсності *погинули*, *если* би Бог не подбав о воскресення, аби їх увільнити із власті смерті. Тому читаємо: Так Бог полюбив світ, що Сина свого єдиного дав, аби кождий віруючий в него не *погиб* [не згинув], а мав життя вічне.“ — Іоан 3:16.

Коротко сказавши, св. Письмо учить, що чоловік був сотворений вищий, чим всі інші звірята — був сотворений на образ і подібність свого Сотворителя. Він, будучи в раю, посідав життя в совершеннім, досконалім стані і таке міг був всегда посідати, *если* би був у всім послухний Богу. Але він не витримав своєї проби, упав і через се зостав засуджений на смерть: „Вмреш певно того дня, як скоштуєш з його.“ (1. Мой. 2:17) Тоді зараз розпочалося умирання і по 930. літах загнало праотця Адама до гробу. Перестав жити зовсім. Всі його слабости тіла і засуд смерті перейшли в наслідок на всіх його дітей. Він умер ще того самого дня, котрий, як поясняє св. Ап. Петро не числив 24. годин, але тисяч літ: „Один день у Бога, як (у нас) тисяч літ, а тисяч літ, як один день.“ (2. Петра 3:8) В часі сих пістьох довгих днів засуд смерті зрівняв чоловіка мало що не на рівні з звіриною і відобрав йому надію будучого життя; з винятком, *если* би Бог не змілосердив ся над ним і не приніс йому деякої полегші. Маленький натяк сега подав Він в словах, коли сказав, що наслідок зотре голову змія. О много вже виразніше сказав до Авраама: „в тобі і в твоїм насінні пооблагословляться всі народи землі.“ — 1. книга Мойсея 12:3; 28:14.

Аж минули чотири дні, тисяч літ довгі, аж тоді Бог післяв свого Сина, аби відкупив людський рід, даючи своє життя на смерть як ціну, котрою сплатив кару праотця Адама. „Праведник за неправедних потерпів *смерть*, щоб привести нас до Бога.“ (1. Петра 3:18)

Як наслідок довершеного викупу на Голгофті буде „воскресення мертвих, і праведних і неправедних.“ (Діян. Ап. 24:15) — звільнене від засуду смерті, висвободжене з дому неволі, з гробу.

КАРОЮ ЗА ГРІХ СМЕРТЬ, НЕ ВІЧНІ МУКИ!

Зауваж добре, яку велику учинено помилку, уважаючи, що вічні муки є карою за гріх первородний, коли св. Письмо виразно говорить, що „заплатою за гріх є смерть“, а не вічні муки. (до Римлян 6:23) „Зроблений гріх рождає смерть“ учить св. Ап. Яков (1:4), а не кару в пеклі. Читаємо в 1. книзі Мойсея історію о упавку чоловіка і о засуді виреченім на него, та не находимо там ні найменшої згадки о будучій карі, а тільки о карі смерті. Повторяючи вдруге Бог промовив: „Земля єси і в землю обернешся.“ (1. Мой. 3:18) Не згадав ані сльвіцем про дияволів, огонь або муки! О! як диявол потрапив в темних віках ошукати наших отців своїми блудами, котрі Апостол називає „науками диявольськими.“ Зауваж, що ні один пророк не говорить о иншій карі за гріх, тільки о карі смерті. Зауваж, що Новий Завіт учить те саме. Св. Павло, котрий написав більшу половину Нового Завіту, записав нас, що він „не вхилився об'явити всяку волю Божу.“ (Діян. Ап. 20:27) Він ані словечком не згадує о муках в пеклі. А противно, говорячи о грісі і о карі за него, так каже: „Дlatego, як через одного чоловіка увійшов гріх у світ, а за гріх *смерть*; так і *смерть* увійшла у всіх людей через того, в котрім усі согрішили.“ (до Римлян 5:12) Зауваж, що не вічні муки впади на одного чоловіка ані на всіх людей, а тільки *смерть*. *Если* хто схотів би закинути, що смерть не є достаточною карою за гріх, не потребуємо нічого більше робити, тільки вказати йому на факти, тоді він сам переконається, що його закид був нерозумний. За свій гріх непослуху Адам утратив своє житло в раю, вічне життя, признание Богу, а в заміну за се дістались йому: немочі, смуток, біль і смерть. В додатку всі його потомки, беручи приблизно яких двайцять тисячів мільонів, утратили всі ці благословенства а одідичили умственні, моральні і тілесні немочі і стались, як апостол говорить, „стогнути творивом“ — до Римлян 8:22.

БОГОМ ВИМІРЕНА КАРА Є СПРАВЕДЛИВА

Нехай ніхто не думає, що *кара смерті* є несправедлива або за жорстока. Бог міг Адама зтерти зовсім з лиця землі яко грішника і в сей спосіб виконати засуд. Він міг в одній хвилині зтерти з лиця землі людську расу. Але, чи желали би ми собі сего? Певно, що ні! Життя є солодке навіть серед горя і печали. Понадто, така є воля Божа, щоби теперішні проби і досвідчення були корисні неначе наука, котрою маємо себе приготувати, аби коли кождий з нас отримає ласку нового життя, міг вибрати опісля мудрішу дорогу, чим вибрав її Адам. Людський рід не мав би надії на будуче життя подібно, як говорять вільнодумці, наколи би Боже провидіння не змілосердилося і не приготувало викупу від смерті.

Зауваж також, що наш Господь *умер*, щоби нас викупити і в тім бачини дальший доказ, якою була наша кара. Если би нашою карою були „вічні муки“, тоді Ісус, хочаби відкупити нас від них, мусів би заплатити відповідну ціну, се є мусів би сам пійти на вічні муки. Значить, праведник мучився б в пеклі замість неправедних; але знаємо, що карою за гріх не були вічні муки; тому Ісус не платив вічними муками за нас. *Карою за гріх була смерть*, і тому Христос *умер* за наші гріхи. „Благодатю Божою [Христос] пожив смертю за всіх людей.“ Хто був в стані заплатити за кару Адама, сей міг задоволити справедливості Божу за гріхи всіх людей, бо тільки сам Адам був на пробі і тільки він був осуджений. Ми як його діти одідичили його кару. Ось мудрість і розум Божий! Св. Письмо учить нас, що Бог засудив цілий світ за непослух одного чоловіка на се, щоби через послух другого чоловіка—Христа міг змізосердитись над всіма людьми. Нас засуджено на смерть без нашої згоди або нашого знання, так само ми зістали відкуплені від смерті без нашої згоди і знання. (В своїм часі всі переконаються о сім.)

Але міг би хто сказати: „Если так, тоді ми не відповідаємо за ніщо! Чи не будемо мати ніякої кари за наші особисті злі учинки?“ На се відповідаємо: „Кождий отримає справедливу заплату.“ Але нашу долю у вічності можемо рішити тільки ми самі відповідно до сего, чи приймемо або відкинемо дар Божий. Св. Письмо виразно учить, що кождий добровільний гріх відповідно понижає нас, а щоби отримати назад давний стан, мусимо зазнати „наказів“, кар. Се значить, що чим хто низше упав тепер, тим гірше буде в його некористь в часі воскресення і тим більше буде він мусів поконувати, аби міг отримати назад се, що в Адамі *утратив*, а що Ісус Христос відкупив.

І МЕРТВІЙ ВИЙШОВ З ГРОБУ

В часі першого приходу нашого Господа на світ Його чудеса були тільки тінею сего, що Він і Його прославлена Церква доконають для світа в часі тисячлітнього Христового царства. Тоді всі хромі, криві, сліпі, глухі і мертві оживуть і, если окажуться послухні, прийдуть до повної совершенности, якою тінився Адам, доки ще був в раю. Непослушні будуть знищені другою смертю.

Одно з найбільших чудес, яке Ісус учинив, було воскресне Лазаря, свого приятеля. Кілька днів перед тим Ісус пішов на північ до краю Галилеї. Саме тоді захопив Лазаря. Сестри його Марія і Марта послають тоді післанця до Ісуса з просябою: „Господи, ось сей, що Ти його любиш, захорював.“ (Йоан 11:3) Сестри знали, що Ісус має силу і може улічити одним словом. Вони вірили, що если Він міг помочі чужим, то тим скорше допоможе своєму приятелю. Але Ісус остався на місці, де був і дозволив, щоби Лазарь умер. Тяжкий удар впаав на бідні сестри. Тоді Ісус каже своїм ученикам: „Вертаймо у Юдею. Лазарь, друг наш, заснув; та я йду, щоб розбудити його.“ (Йоан 11:11) Коли ученики не розуміли його слів, тоді Він виразно каже

їм: „Лазарь умер! І я радіюся задля вас, що я не був там, щоб ви увірували. Ходім до него.“ — Йоан 11:14,15

Ісус тінився, що його приятель *заснув в смерть*; бо се дало Йому нагоду учинити надзвичайне чудо. Тоді з учениками пустився Він в тридневну дорогу до Витанії. Не станемо докоряти сестрам, що вони чулися уражені, що Мессія по їх думці злегковажив їх просябу і не поміг їм. Вони знали, що Він мав силу помочі їм. Тому Марта, докоряючи легенько, сказала: „Господи, коли б Ти був тут, мій брат не вмер би.“ Ісус на се сказав: „Воскресне брат твій.“ Каже Марта до Него: „Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.“ (Йоан 11:21-24) Зауваж добре, що наш Спаситель не сказав: „Твій брат не умер; твій брат живе ще більше, чим перед тим; він є в небі або в чистилищі.“ Ні слова про щось подібного! Чистилища ще тоді не винайшли і Ісус не знав про него нічого. Що до неба, то наш Спаситель так сказав: „Ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов.“ (Йоан 3:13) Марта також те саме знала. Фалшиві науки „темних віків“ ще не заняли місця правди. Тоді ще про них ніхто не чув. Тому ціла надія сестер була така, як сего учило св. Письмо, іменно, що він воскресне, оживе в воскресенню посліднього дня, тисячлітнього дня, в семий тисяч літ довгий день від сотворення.

Наш Спаситель пояснив, що Йому дана є власть приводити людей до життя, се є, воскрешати мертвих і що Він навіть вже тепер, так як стоїть перед нею, може помочі їй, не чикаючи аж посліднього дня. На се Марта сказала: „Вже за пізно, тіло почало вже розкладатись, вже чути його, вже смердить!“ Та Ісус поставив, щоби показати Йому гріб. Прийшовши до гробу покликнув Ісус великим голосом: „Лазаре, вийді!“ І читаємо там: „І вийшов мерлець з завязаними в полотно ногами і руками.“ (Йоан 11:43, 44) Зауваж добре, що се не вийшов з гробу живий, але Лазарь, котрий був дійсно мертвий! Зауваж і се, що Ісус не кликав його з неба, ані з чистилища, але з гробу, де він вже не жив, а став вже гнити!

„ВСІ, ЩО Є В ГРОБАХ“

Се, що Ісус учинив для Лазаря, було як би приміром сего, що Він *остаточно* учинить для Адама і його всіх потомків. Слухай, що Ісус говорить: „Прийде (час) година, коли всі, що є в гробах, почують голос Його і повиходять [з гробів].“ (Йоан 5:28,29) Чи се не дивно? Справді! а если так, то не тяжко віднайти причину. Ми так далеко відступили від науки св. Письма, так глибоко впоїли в себе „науку диявола“, так дуже повірили в брехню вужа: „Ви напевно не вмерете“, що зовсім забули на слова самого Бога: „Ви напевно умрете“, і переочили науку св. Апостолів, що: „заплатою за гріх є смерть.“

Св. Йоан поясняє дальше (5:29), що в часі воскресення мертвих вийде з гробів дві загальні класи. Першу будуть становити сі, що були на пробі і перебули їй побідоносно. Другу, будуть становити всі прочі люде,

що хибили отримати в такий сам спосіб, як і перші похвалу і узнання від Бога. Перші, котрі перебули побідносно свою пробу за життя, вийдуть з гробів у воскресенні життя, отримають вічне життя як совершенні істоти. Другі знова, се є, всі інші люди, що не витримали проби, вийдуть з гробів у воскресенні суда. Св. Ап. Павло поясняє нам, що всі вийдуть з гробів, „кожний своїм порядком“, се є, по черзі, в певнім назначенні Богом часі і порядку. (1. до Кор. 15:23) Кожний, будучи збуджений, буде міг підноситися що раз вище і вище із свого улашного стану морального, умовного і фізичного до стану совершенного, яким тішився Адам в раю, будучи образом і подобою свого Сотворителя. Св. Ап. Петро називає се піднесення або воскресення чоловіка до совершенного стану: „новонастанем всього, про що Бог говорив устами всіх своїх пророків від настання світу.“ — Діяння Апостольські 3:21.

НЕ БУДЕ СЕ УНІВЕРЗАЛІЗМ, НІ!

Це означає се, що всі взагалі отримають вічне життя; бо св. Письмо говорить, що всі, котрі не скористають з преславних способностей, які будуть їм дані в часі тисячлітнього пановання Христа, котрі не схотять поправитися і дійти до совершенного стану, погинуть з поміж людей в другій смерті — Минуться, неначе би їх не було. (Авдій 16) Єще раз звертаємо вашу увагу на науку Ісуса о сім предметі. Одного разу вступив Ісус до школи (синагоги) в Капернаумі; і подали Йому читати книгу. Він отворив книгу пророка Ісаї голову 61. і став читати, як пророк описує о Ним і о Його роботі, іменю, що „Він повідчиняє двері в'язниці і випустить невольників на волю.“ Знаємо дуже добре, що наш Господь не відчинив ні одної буквальної в'язниці такої приміром, в котрій був запертий Йоан Хреститель. Він навіть не чинив ніяких заходів, щоб Його увільнити. В'язниця, яку Христос отворить, се велика в'язниця-гріб, котрий в своїх холодних обняттях держить около двайцять тисяч мільйонів людських душ. При своїм другім приході наш Господь отворить сю велику в'язницю-гріб і випустить їх всіх на волю так, як се учинив з Лазарем. Не буде Він викликувати їх з неба, чистилища або з некла, але так само, як закликав: „Лазаре, вийди!“ так „всі, що в гробах, почують Його голос і повиходять.“

ДЕ ЗНАХОДЯТЬСЯ ПОМЕРШІ?

Дорогі приятелі! Ви вже знаєте які дали нам відповіді найбільші учені сего світа, як також темні погани. Всі ці відповіді не були вдоволяючі. Тепер мали ви можливість почути, чого учить Слово Боже, що відповідає сам Бог на наш запит: де знаходяться померші? Прислухуючись слову Божому, ми чули ясні і рішучі слова, що померші дійсно померли і не живуть і о нічим не знають, що діється під сонцем! Що їх надія що до будучого життя концентрується по перше (головно) в жертві викупу, якої доконав наш Господь Ісус на Голгофті, а дальше в воскресенні всіх, котрих відкупив. Се доконав Христос в часі свого другого приходу.

Если часами ви дещо розчаровані що до святих з вашої родини, як вашої сестри, отця або матери або дитини, про котрих ви думали, що вони є вже в небі, тоді спогадайте на інших померлих. Правда, яку велику учуете полеху на серці? Подумайте, як багато такої ваших приятелів і дорогих вам осіб, кривих і незнайомих, другів і ворогів і сусідів по вашій теорії і науці мусіли терпіти страшні муки від коли умерли і які єще мають терпіти довгі і довгі століття. Розважте, як легко стається вам на серці, коли ви пізнали дійсну правду! Що померші не живуть нігде, але одним словом сказавши умерли, не живуть, або поетично сказавши, вони „сплять в Ісусі“, в сім значінні, що в Ісусі лежить їх надія воскресення до будучого життя, бо Він за них заплатив небесному Отцеві; що вони, коли воскреснуть і увіркують в Ісуса як в свого Відкупителя, будуть всегда жити.

Пізнавши правду, чи наше серце не рветься, аби величати Бога за Його так славний п'ям і доброту зглядом нас? Пізнавши Бога в правдивім світі, можемо тепер щиро і розумно славити Його. І також будемо з більшою пошаною відноситися до св. Письма, Біблії, котра є Його книгою — Книгою Об'явлення.

Фактом є, що через цілі століття Біблія, св. Письмо було але зрозуміле людьми, так приятелями, як і ворогами Бога. На кінець оказалось, що Біблія є єдиноким і достовірним жерелом правди; що на ній як на сильнім фундаменті можемо будувати наше теперішнє і будуче життя.

ПРЕДСТАВЛЯЙТЕ ТІЛА ВАШІ (СЕБЕ), ЯК ЖИВУ ЖЕРТВУ!

Єще кілька слів на закінчене. Наш предмет не був би в повні пояснений, если би ми не подали на підставі св. Письма, чому Бог зволікає з своїм благословенням для світа, се є, з воскресенням мертвих, хотяй вже минуло близько два тисячі літ від смерті Ісуса. Причина є дуже велика. В сім криється щось дуже славного. І се повинно промовити до серця кожного правдивого Християнина і наповнити його великою радістю.

Причина є сея:

Бог постановив вибрати наперед Церкву і аж тоді зішле на світ своє благословення. Ся Церква називається в св. Письмі також „тілом Христа“, котрого Ісус є Головою. Також є названа: „Невістою, Женою Агнія.“ Від часу пятидесятниці небесний Отець притягав до Ісуса віруючих. Будучи оправдані через віру в дорогий кров (смерть Його), вони були покликвані стати учениками Ісуса, послідователями Його, і класти своє життя в службі Отця подібно, як се учинив Ісус, і розвивати в своїх серцях овод і ласку святого духа до такого степеня, щоб могли бути названі „образом Сина Божого.“

Вони не мають обіцяно воскреснути і повернути до совершенства людської природи в часі тисячлітнього царства Христового, як се обіцяно світові. Протинно, вони мають „небесне покликканє“, бути в небі з Христом. По своїм посвяченню вони стають зплоджені від Святого духа і тоді стають учитися в школі Христовій. Се є, вони

підпадають під певні проби і різні досвідчення, щоби в сей спосіб виобразувати і ушляхотити себе як „ноні створіння“. Вони є тим „малим стадом“, збіране по одному то тут то там. Вони є сими „святими“, вибрані із всіх віроісповідань і з поза них; бо „Бог знає тих, котрі є Його.“ Коли призначене число „вибраних“ буде докінчене, тоді прийде кінець теперішньому віку. Тоді наш Господь прийде вдруге в силі і в славі. Його вибрана Невіста буде становити класу, котра отримає перше воскресення, із земської до небесної природи, будуть „*перемінені в мгновенню ока, в одній хвилині*“, „бо тіло і кров не унаслідить царства Божого.“ — 1. Кор. 15:50-52

Тоді настане святе, невидиме тисячлітнє царство Христа, а невидиме і безбожне царство сатани буде зня-

зане і знищене. Тоді будуть настановлені видимі посередники, котрі будуть просвічати людей і підносити їх з упавшого стану до совершенства.

До сих, що вже посвятались на службу Богови, кличемо: Вносіть в гору свої серця і голови ваші і зрозумійте в повні велике значіння небесного покликання, котрого учасниками ви стались! До сих, що мають уши до слухання і кому видиться дорогим се небесне поклонання, кличемо: Нехай любов до Бога і до Христа огріє вас і допоможе вам стати правдивими учениками Христа. Відкиньте на бік всякий тигар і понижающий вас гріх та вступіть на дорогу, по котрій біжіть сміло аж до кінця, щоби отримати вінець слави!

Ложні Христи і Ложні Пророки

ЗВИЧАЙНО, коли хто звертає увагу людей на нинішні прикрі часи і вказує на корінь сего лиха, священники зараз страшать людей ложними Христами і ложними пророками. „Стережіться, — кажуть вони — „і оминайте їх, бо се лже-Христи, се антихристи!“ Чому так ділають? Боятися, щоби люде часом не довідалися, перед якими то ложними „Христами“ і ложними пророками остерігав Ісус Христос.

Підставою і фундаментом всієї науки Христової є наука, яку Ісус Христос виголосив на горі, котру описує Євангеліст Маттей від 5. до кінця 7-ої глави. Там Ісус Христос вияснив, хто отримає найвищу нагороду, хто побачить Бога і хто буде зватися сином Божим. Іменно, хто не буде уганятися за багатствами і почестями; хто не буде тишитися гріхом; хто буде жити в згоді з другими і дбати о мир; хто полюбить правду і справедливість і буде так поступати; хто буде милосерний і терпеливий; хто буде любити ворогів своїх і за зле добрим відплачуватися; хто буде старатися передовсім о Царство Боже і о його правду. Сей напевно отримає високу нагороду. Правда, буде се дорога терниста тай вузькі двері, але за се певні до нагороди.

При тім Ісус Христос остерігав людей, щоби уважали і не дали себе ошукати, кажучи: „Остерігайтесь ложних пророків (учителів), що приходять будуть до вас ув овечій одежі, а в середині вони вовки хижі. Пізнаєте їх по овочах їх... Усяке добре дерево родить овоч добрий, а зле дерево родить овоч злий... По овочах їх пізнаєте,“ котре дерево добре, а котре зле. (Мат. 7:15-20) Іншими словами, Ісус Христос остерігав і наказував людям, аби пізнавали добрих пророків, се є, учителів від фалшивих не по їх словах або по їх красномовній науці, але по їх ділах, се є, по їх життю. Слово пророк означає учитель.

Ісус Христос неначе наказував: Если вам хто скаже, що він є пророк, що він є учителем, що його Христос післав, або що він є заступником Христа, приглядайтесь добре його життю, його ділам. По його ділах спізнаєте

зараз, чи він є *правдивий*, чи *фалшивий* пророк або учитель. Если він навчає: не збирати скарбів на землі, а сам при кожній спосібності як би міг, зняв би з чоловіка і шкіру, се найлучший знак, що він є ложний пророк, а тільки підшився овечою шкірою для своєї користи, лиш що не хоче до сего признатись. Если учить: бути покірним і чистого серця, а сам несеться з горда і є зарозумілий і живе потайком неморально, се найлучший доказ, що він ложний пророк. Если він учить других: прощати своїм ворогам і їх любити, а сам за хвилину ширить ненависть і похваляє війну і убійство та заохочує до сего, се ясний доказ, що він є лже-пророк.

Чому Ісус Христос наказував звертати увагу на діла і по їх ділах і їх життю пізнавати правдивих від фалшивих пророків?

Тому, бо Він знав наперед, що фалшивий пророк або учитель, котрому не буде розходитись о славу Божу, але о свою кишеньку, так красно помінає науку Ісуса Христа з своїми людськими видумками, що значайний чоловік навіть не спостереже, що сей учитель-пророк учить противно сему, чого учив Христос. Такий ложний а потаємний пророк буде добирати таких масних слів, щоби зловити людське серце, а скоро його вже має під своїм впливом, тоді робить з ним, що хоче. Як сей вовк в байці, що убрався ув овечу шкіру і неспостережено замішався поміж овець і став опісля пожерати одну по другій, — так сі ложні пророки роблять те саме з людьми.

Іх працею рук живляться і пасуться, а як за мало там поживи, покидають їх і йдуть на друге місце. З наук якими страшать людей, сами сміються, ані не чинять так, як учать, *білшість* їх навіть в Бога не вірять! Саме життя їх потверджує се! По ділам їх спізнаєте їх, чи вони вірять в се, що говорять — сказав наш Господь.

Ісус Христос а також свв. Апостоли Павло і Петро остерігали, що по їх смерті повтискаються ложні пастирі, фалшиві учителі, котрі ради лакомства, наживи і гонорів будуть творити і показувати ложні чуда. Будуть говорити, що се чудо, а се не буде чудо а ошукство. Бу-

дуть казати, що вони мають велику власть і таку силу, яку має сам Бог, але се буде брехня. Та однак знайдеться багато людей, котрі повірять їх словам, особливо сі, котрі люблять слухати брехні. Читай 2. лист св. Павла до Солунян 2:3-12; також 2. лист Петра 2:1-3, 12-18.

Ісус Христос і Апостоли остерігали людей перед ложними „Христами“, що прийдуть пізніше. Христос означає „спаситель“. Ложні Христи будуть твердити, що вони мають таку саму власть, яку мав Ісус Христос; що вони можуть те саме робити, що чинив Ісус Христос; що без них люди не можуть бути спасенні.

Пригадайте собі добре і застановіться над сим, чого учать всі католицькі, православні або протестанські священники а решту сами собі договорите.

Та сказав Христос: —по ділах їх спізнаєте їх. Коли вони показують другим дорогу до спасення, а сами сею дорогою не ходять, се знак, що вони ложні спасителі, лже-Христи. Если хто говорить, що він є заступник Христа, а не ділає так, як ділав Христос, се найлучший знак, що він ложний Христос. По овочах їх спізнаєте, що вони ложні Христи.

Довгий час такі ложні „Христи“ ошукували і зводили людей одні свідомо, другі несвідомо і ухилили в очач

людей за святих. Однак всесвітня війна отворила людям очи. В часі сеї війни всі священники показали наглядно своє правдиве лице, показали, кого більше слухали, чи Христа, чи земських царів! Христове світло науки проникає тепер всі темні закутини і виводить на яв всі їх блуди і беззаконя.

Довгі віки туманили людей в Росії „нетлінними“ моцями „святих“, а непросвічений нарід готов був укаміновати кожного, хто би був поважився сказати яке слово критики проти сего. Нині всі вже знають, що се не були моцї святих, але звичайні подоби́зні людей зроблені з воску! Аби витуманити від людей гроші священники робили перед ними ріжні комедії, кланялися, кадили, молилися, — а в дійсности тільки удавали перед людьми, в душі з всего сміялися!

Так подібно станеш із всіма відпустовими місцями. Правда вийде на яв, хоч яких хитрих уживають способів, аби її прибити і могчи дальше користати з людської невідомости. Та люди, як ся вода, коли зберуться більші води, робить собі нове корито і пливе новим руслом, а старе висихає, так тепер, коли Христос прийшов вдруге, Він своїм світлом отвірає людям очи і веде їх до своїх „чистих вод“ своєї правдивої науки!

Ісус Великий Учитель

НОВА НАУКА — ТЕПЕРІШНІ ХРИСТІЯНИ І ВІЙНА — ТРОЯКА НАУКА ІСУСА — НАУКА ЗВИЧАЙНИХ ЛЮДЕЙ — НАУКА ТЕПЕРІШНИХ ЛЮДЕЙ

„Як хочете, щоб чинили вам люди, так і ви чиніть їм.“ — Лука 6:31.

НИНІ застановимося над Ісусом, сим великим учителем, і над Його золотими словами, що були змістом Його науки. Добре буде, як при тім розберемо і застановимося над тим, як Він учив. З сего зрозуміємо, які вказівки подав Він на будуче, як мають продовжати Його науку по Його смерті.

Як раз перед сею подією, о котрій ось тут розбираємо, фарисеї поставили Ісусови деякі питання: чому Він йде радо до грішників і з ними приязно обходиться, чому Його ученики не постять і т. д. Відповідаючи на се, Ісус пояснив своє становище, кажучи, що Його наук не можна додавати до наук книжників і фарисеїв, подібно як не можна пришивати латки з нового полотна до старої, зношеної одяжини. Нова латка, будучи міцніша, чим старе полотно, не направить, а противно ще розідре старе і буде більша діра. Так само коли б Він хотів направляти або відновляти стару витерту одіж фарисейської науки, сим не поміг би ні їм, ні їх науці. З сего не було би хісна ні Господу ні людям. Або уживаючи винного приміру, Його нове вино правд царства мусить бути вляте в нові скіряні міхи, се є, в нові серця і уми приготівані на їх прийняте.

Тому Ісус не пробував зреформувати наук книжників і фарисеїв, чи то усуваючи дещо або додаючи нові правди. Також не шукав собі учеників між ними, що часто

видоптували пороги святині. Він розпочав з новим матеріалом. Всі переданя отців уважав за непотрібні; розпочав з людьми, що були вільні від кайдан переданя, традиції. Бог за помічю Йоана Хрестителя приготівив вже для Него зародок. (Лука 1:17) Коли наш Господь говорив о старій одяжі і о старих міхах Він не мав на думці Закону або наук пророків, а тільки науки рабів, котрі, як вони думали, були збудовані на Законі і пророках. Сі науки книжників і фарисеїв були хитро убрані в такі шати, щоби відповідали їх лицемірному занятю.

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ

Нині постараємося пізнати сю науку, котру звичайно називають „Проповідь на горі“, о чім подрібно описує Євангелист Маттей від 5. до 7. голови. Проповідь на горі можна протиставити проповіді на горі Синай, де Бог промовляв до своїх людей серед громів і блискавиць і страшних надприродних з'явищ. Тут серед тихого прекрасного місця природи, оточений множеством слухачів і своїми учениками, як би вінцем, наш Спаситель висказав блаженства і пояснив їх; а Його слова сталися неначе кодексом, книгою духових прав. Дійсно ми можемо сміло назвати „Проповідь на горі“ законом, правилом для „нового сотворіння“, церкви, Його тіла.

Наш Господь тне остро і глибоко. Коли Закон на

горі Синай був написаний, як би залізним пером (5. Мой. 27:8), то закон нашого Господа є виритий ободним мечем духа. Тут навіть бажанє серця є так само гріхом в очах Божих, як би і дійсно учинене діло. Убийцею є не тільки сей, що убиває свого ближнього, але також і сей, хто ненавидить другого. Бо він убив би, если би не було перешкоди. Розпущений чоловік грішить не тільки, коли допускається сего діла, але також думкою в серці, коли свого бажання не гамує.

Ісус подав Золоте Правило в його рішучім виді. Не каже „Не чини другому сего, чого ти не хотів би, аби вони тобі се чинили,“ але: „Чини другому се, що би ти хотів, аби і вони тобі се чинили.“ Сих слів нашого Господа-люде не зрозуміли і немилосердно їх над'уживали. Церкви по причині, що мали хибне понятє про теперішню свою працю, заявляли, що світ повинен управляти ся наукою „Проповіди на горі.“ Та се є рішучо неможливо, як кождий, хто знає св. Письмо, є добре о сім переконаний. Сих наук не може ніхто заховувати, хіба що буде сплоджений від Святого духа; ані навіть ці науки не були призначені для кого другого. Тільки послідувателі Ісусові можуть заховувати сей закон, як такий. Упавший чоловік без помочи ласки Божої не може виконати сего Золотого Правилу в своїм життю.

ВСЕСВІТНА ВІЙНА А ЦЕРКВИ

Коли 1914. р. вибухла всесвітня війна і церкви стали рами в рами з воюючими сторонами, тим самим вони стрінулися лицем в лице з своїм законом, — сею проповідю на горі, — о котрій говорили, що вона є взором для них і правдивим законом для світа. Тоді деякі отверто піддавали мисль, що застосованє сеї проповіді на горі повиннося залишити на час війни. В християнській Британії, а так само було у всіх інших так званих християнських краях, воєнничий дух був такий страшний а ненависть до ворогів краю була така велика, що ні оден священик не важився голосити з проповідальниці сих слів Учителя.

Так поганські правительства як і поганські народи воюючих „християнських“ держав були оправдані, коли думали, що такий Закон не міг їх обов'язувати серед теперішніх їх обставин. Назва бути „християнськими державами“ була але ужита. Ні одна держава не мала ніколи Христа за свою голову, ані не йшла ніколи за його наукою. Бог не буде потягати поганських держав до одвічальности, до котрої вони мильно признаються; але о скільки назвали себе сим іменем, о стільки і впала на них одвічальність, і задля сего Бог чинить розправу (суд) із всіма державами. (Єремія 25:31) Великі організації, названі церквами, ошукали людей і до певної міри ошукують ще й тепер; та ці церкви тепер ніяким чином не репрезентують Бога. Фалш їх гордих назв і їх унасліджена переверотна наука виходить тепер на яв, і всі тепер се бачать.

Хотяй се правда, що ці слова сказав наш Господь передовсім до своїх учеників, яко дороговказ в їх життю, аж доки Він прийде вдруге, то також і се є правда, що

правила, засади відношень чоловіка до Бога висказані в сих словах нашого Господа, будуть обов'язувати людей в будучім віку, в день царства нашого Господа, а котре вже є під дверима. В той час сей закон буде в повній мірі возвеличений і шанований. (Ісаїя 42:21) Сей закон є вже возвеличений через членів правдивої церкви, бо вони виконували свої повинности в правді і духу. Але в часі ласкавого панованя Христа також і люде будуть виконувати се Боже право що до йоти.

Отже наш Господь учив: 1.) Хто жне праведно, сей не має зараз нагороди, а тільки блаженство [шастє] в духу, знаючи, що він ділає добре і є в любові Божій; се значить, що повна нагорода є в будучности. 2.) Хто йїде за Ним, сего не зрозуміють його ближні. Отже мусить мати не тільки сильну віру, бо буде переслідуваний, але і мусить бути покійного серця і старатися о святість серця серед всіх обставин. 3.) Кждий послідуватель має бути таким, як і Бог, „ваш Отець, котрий є в небі“ — мусить чинити добре із доброго серця.

Нема тут найменшої згадки, аби церковні достойники мали управляти світом або, що правдивих послідувателів Ісусових буде велике число. Протинно, буде їх мале число — мале стадо буде шукати справедливости посеред великого числа людей і серед переверотного світа. Кінцеві слова проповіді нашого Господа, як о сім записав Маттей і Лука, дають догадуватися, що на кінці днів буде час проби, коли кождий, хто не будував на словах Ісусових, окажется нерозумним, подібний сему, що буде свій дім на піску. Сей примір відноситься дуже добре до сих великих системів, повисше згаданих. Вони побудували собі великі доми (інституції), але ні в однім случаю не побудували їх на скалі слів Христових. Зовсім певно знищать їх ці вітри нещастя, котрі стали дути від 1914. р.

ВИБІР АПОСТОЛІВ

Для продовження своєї праці Ісус не ужив людських средств, як тодішньої науки або впливу. А з низького стану, з робітних людей, як Він сам, виїшли його ученики і головно з таких виїрав Він 12. учеників, котрі мали бути всегда з Ним. Св. Письмо так говорить. (Лука 6:13-16) Вони мали бути сими, в котрих руки мала зложитися правда, а перебуванє їх з Ісусом мало вправити їх до дальшої праці. В дивний спосіб учив наш Господь своїх учеників. Він не старався дати їм якийсь спис доктрин-правд, ані не вияснив їм ясно ціли своєї місії або післяництва. Аж перед самим кінцем своєї місії сказав їм виразно о своїй смерті і дався їм пізнати, що він є Христос, Мессія. (Мат. 16:15-20) Звичайно люде інакше поступають. Та Він знав, що має сповнити Божу роботу, і тому ділав по вказівках свого Отця, як сам говорив: „Від себе я не можу робити нічого.“ — Іоан 5:30.

Ісус навіть не міг їм дати вказівок — не яко би не міг сего зробити, але тому, що його науки були духові а такі можуть прийняти тільки покріплені і оживлені духом. Длятого Він чекав аж доки злієсь на них дух.

Та перше, чим се могло статися, Він сам мусів зійти на небо, щоби отримати духа і дати його своїм ученикам. „Лучше для вас, щоб я пішов: бо як не пійду, Утішитель не прийде до вас.“ — Йоан 16:7.

Частю праці Святого духа було пригадати ученикам слова Ісуса, і як бачимо, так і сталося. Бо маємо такий повний сплеск сего, що Ісус говорив або діяв, що маємо все потрібне до розвою і зросту церкви. Нема сказано в св. Письмі, щоби Ісус що писав сам, хіба се, що на піску на дворі святині. (Йоан 8:6 — правдоподібно пізнійший додаток), але його слова живуть силою духа, бо вони є житє. (Йоан 6:63) Ставшиє прославлений Він обійав провід над своєю Церквою, ставшиє її Головою, і через Апостолів Він впровадив Церкву до своєї правди.

ІСУС І НАУКА ЦЕРКВИ І ПОРЯДОК

Однак Ан. Павло стався сим, котрий найбільше вияснив науку Ісуса. Таке зарядженє Голови церкви мусіло викликати певне здивованє і деяких молодих членів церкви виставило на поважну пробу. Бо ніколи не сподівалися, щоби сей, що так пізно прийшов і до сего єще гонитель, яким був Савл з Тарзу, аби він міг викладати найбільші духові науки Ісуса. Павло мусів всегда о сім пам'ятати і без сумніву було се тим безперервним средством, що тримало його близько свого Учителя в духу.

До певного степеня діється те саме в нинішнім християнстві. Богато є таких, як самі говорять, що хотять бути послідователями Ісуса з Назарету, як се показано в його приповідях і в чудесних уздоровленнях — приміром християнські „сайєнтисти“ — але котрі рішучо не хотять приймати наук віри, пояснених св. Павлом. Вони кажуть: Ісус був симпатичний, толерантний і широких поглядів; підчас коли Павло, так вони кажуть, є рішучий, нетолерантний і вузький в своїх науках віри. Павло був певний себе. Він говорив: „Коли б ми або ангел з неба проповідували вам більше того, що ми проповідували вам, нехай буде проклятий [анатема]“. — до Галат 1:8.

Чи може хто бути учеником Ісуса, а не бути учеником Павла? Кожний правдивий послідователь Ісуса відповість: Ні! Правдивий ученик знає, що Ісус думав, що вони будуть сподіватись, що хтось їм пояснить (до-

кладно) і вилежить ясно його слова по його смерті; і зовсім ясно, що як раз Павло був тим. Петро, найперший з між Апостолів, говорить з пошанованєм о писаннях Павла, визнаючи його учителем їх — „Як і любий наш брат Павел по даній йому премудрости писав вам.“ — 2. лист Петра 3:15.

Можливо, що загально не зауважали, що подібні обставини панують тепер між людьми Господніми. Правда прийшла через другу присутність (прихід) нашого Господа і багато людей вона потішила. Ся солодка і нова правда всім дуже припала до серця, а знанє, що царство вже близьке, наповнило їх великою радістю. Але так як підчас першої присутності (приходу) Господь має для своїх учеників щось більшого, чим ширити правду. Він має свої особливі впливи і наміри: Він має виконати певну працю.

Господь має особливі средства, через котрі виявляє свої наміри. Многі, що є покликані, аби отримали солодку снів нашого Господа і правди о царстві, не хотять, аби їх провадити на дорогу Господню певлятивими средствами; але як нерозумно було би думати, що Господь буде розширяти правду при своїм другім приході і не буде мати якогось особливого средства або провідника, через котрого провадив би своїх людей до всего того, що є потрібне до збудованя їх в правдах віри і в службі, так було би нерозумно, если би хто сказав, що Ан. Павло не був вибраний сим знарядом або орудєм, котрий вияснює науки Ісуса.

Правдоподібно Лука зовсім несвідомо подає малюнок цілого впливу. Оповідає, як Ісус, вибравши своїх учеників, сходить з ними з гори на долину, як зібрався великий збиг народа не тільки з Ізраїльтян, але також із бережів Тиру і Сидону, як сила виходила з Него, коли хто його доторкнувся, і що Він уздоровив всіх, виганяючи нечистих духів. Те все дуже красно представляє покликанє і вибір Церкви і їх остаточну злуку з Ним — як вони разом зійдуть до людей і народів, що очікують на них і як тоді будуть дані благословення задля котрих Він умер. Заслуга його життя (його „сила“) буде їм дана, щоби могли бути оздоровлені. А сила діявола буде знищена; і всі нечисті духи будуть осуджені на всегда на вічне знищенє.

Ратунок Ізраїля в Червонім Морю

— 2. Книга Мойсея 12:37 до 18:27 —

СИЛА БОЖА ОБЯВИЛАСЯ ПРОТИ ЄГИПТУ — МОЙСЕЙ УРАДУВАНИЙ УВІЛЬНЕНСМ ІЗРАЇЛЯ — НЕВІРНИЙ ІЗРАЇЛЬ ВИСТАВЛЕНИЙ НА ОСТРУ ПРОБУ — ІЗРАЇЛЬ Є ТАКОЖ ОБРАЗОМ ВСЕГО СВІТА — СЛІДАМИ ІСУСА ХРИСТА

„Бог Єгова, сила моя і велич, був моїм ратунком.“ — 2. книга Мойсея 15:2.

КАРА, яка впала на Єгиптян, коли ангел смерті перейшов по усій землі Єгипетській і поубивав всіх первородних їх синів, послужила, що Божий нарід одержав сейчас свободу. Єгиптяни не тільки згодилися випустити Ізраїльтян, але самі єще просили їх, щоби як найскорше виходили. Вони спізнали, що в обороні

Ізраїля стає вища сила, котрій вони не можуть спротивитись. Золото, срібло і дороговартісности давали їм, коби тільки як найхутше забиралися. Єгиптяни не знали, тай не було причини повідомляти їх о сім, що Ізраїльтяни були вже готові до дороги на свободу. Ізраїль вийшов з Єгипту раненько до сходу сонця, як багатий нарід (2.

Мой. 12:36), вільно і без жадної перешкоди; навіть не гавкнув на них, і не було між ними нікого слабого. (Іса. 105:37,38) Мойсей не попровадив їх впрод до ханаанської землі, але в сторону Червоного моря; бо Бог хотів показати ще більше свою любов і силу. Фараон подумав собі, що певно Ізраїля але провадять, і що Бог Єгова не дбає більше про них, і що Ізраїль „забудув в цій землі.“ — 2. книга Мойсея 14:3.

Страшні події кількох місяців, вершком котрих була страшна ніч для Єгипту, — а для Ізраїля ніч спасення задля „крови“ пасхального агня, а даліше, ніч свободи, коли вони зазнали подвійного спасення, по перше їх первородні сини остали живі, а по друге, вони самі виратувалися з Єгипту. — Страшні події сеї ночі додали Ізраїльтянам великого запалу і вляли в їх серце сильного духа. Вони всі побачили, що сам Бог покрив і оборонив їх своєю рукою.

Перестрах, який вивав на Єгипет по причині смерті їх первородних синів, був тільки хвилюючий і лють знова опанувала Фараоном. Він став таким, який був передше, неначе би Єгипет нічого не потерпів. [Подібно як Франція і Англія удають, що велика страта життя і майна в сій всесвітній війні не зломали їх сили.] Фараон і його генерали і світські радники думаючи, що більше нещастя не буде вже могло їх постигнути, постановили завернути Ізраїля наново в неволю. Заким Фараон зібрав свою армію, Ізраїль був вже над морем, куди їх запровадив ангел Господень і стовп хмарний. (2. Мой. 13:21,22) Чикаючи там, куди їх Бог даліше поведе, Ізраїльтяни побачили наближаючуся армію Фараона. Великий страх напав на них всіх, бо не могли ставити ніякого опору Єгиптянам, а рятунку иншого не було. Вони стали дорікати Мойсейови, що він запровадив їх в таке страшне положення, а на Бога забули. — Іса. 106:7

СИЛА БОЖА ОБ'ЯВИЛАСЯ ПРОТИ ЄГИПТУ

Бог об'явив Мойсейови, що Він має певну дальшу ціль що до Єгиптян. (2. Мой. 14:1-4) І Мойсей промовив до Ізраїльтян і потішив їх, щобі положили свою надію на Бога, котрий показав задля них стільки пречудної сили і доброти. Покора і великодушність Мойсея, котрі описані були так ясною чертою його характеру, без котрих жаден чоловік не може статись гідним бути вождем Божих людей, оказались тут як не мож. краще. Він стерпів обжалованя людей, не нарікаючи. І так промовив до них: „Не лякайтесь а стійте, і побачите рятуюн від Господа . . . Він буде воювати за вас, ви же будьте спокійні.“ (2. Мойсея 14:13,14) І даліше додав, що вони тепер послідний раз бачать Єгиптян.

Мойсей зрозумів, що тут Бог ділає, та що неоправний Єгипет, нападаючи на Ізраїля, в дійсности виступає проти самого Бога. Та коли він звернувся молитвою до Бога просячи, що має даліше ділати, Бог промовив до нього: „Чого квилив до мене?“ Чому твоє серце плаче перед Мною? „Промов до синів Ізраїлевих, щоб рушали далі.“ (2. Мой. 14:15) Сими словами Бог висказує своє негодоване і неначе пригадає йому, що Мойсей повинен був

надіятись вивести Божий парід з його нещастя, хоч би прийшлося йти і через глибоке море. І промовив до нього: „Ти возьми жезло твоє та простягни руку твою над морем,“ неначе би хотів пригадати Мойсейови все те, що він учинив сею палицею в Єгипті і, аби повірив, що так як Бог запровадив їх аж до моря, так за допомогою сеї чудотворної палиці Він зможе учинити дорогу через море.

Тоді Господь двигнув стовп світла, що йшов поперед Ізраїля і поставив його позаду них і в сей спосіб закрив їх з перед очей їх ворогів. Се почасти змішало Єгиптян, бо не могли знати, що Ізраїльтяни ділають. Мойсей простяг палицю понад море і води стали розділятися перед нею. Пророк Давид так говорить о сій чудесній події: „Чого - ж се ти, море, розступилось?“ (Іса. 114:5) Господь підняв сильний восточний вітер і віяв так цілу ніч і вода розступилась і море стало суше.

Ізраїль вступив на нову дорогу і Бог поблагословив їх путь. Як хмара уступалась вслід за Ізраїльтянами, Єгиптяни зобачили, що сталося, пустились за ними і постановили тепер *знищити* зовсім Ізраїля. Коли Єгиптяни були вже по середині моря, місяць закрився хмарами а небо стало чорне. Зчинилася сильна туча з громами і іжекавицями (Іса. 77:16-20), якої ніколи не бувало в тамтїм краю. Вони зрозуміли, що се Бог воює за своїми людьми. Пустились на втеки, та було вже за пізно. Море вернуло до своєї давньої сили і захопило армію Фараона так, що не виратувався ні оден кінь, ані чоловік. Там упала до крихти сила Єгипту. Вірний слуга Божий не сміє полягати на свій несовіршений осуд. Коли Бог розказує, він має бути готовий простягнути палицю на знищення ворогів Божих подібно, як простягав її на спасення людей Божих.

МОЙСЕЙ УРАДУВАНИЙ УВІЛЬНЕНСМ ІЗРАІЛЯ

Ізраїль був вільний. Між ними а красм неволі уносились морські філі; їх вороги були знищені. Нападу ворогів не потребували боятись. Мойсей, на котрого раменах тяжів увесь тягар, став співати побідну пісню. Ся пісня належить до царини пророцтв, позаяк уся описана подія є типічна, образова. Се є перша побідна пісня в біблій, що потверджує, що ся подія яко типічна вказує на останню побіду Бога над слугами і силою гріха. Можна взяти сю пісню за основу-підставу для всіх слідуєчих побідних пісень. Вона сталася ключем для всіх слідуєчих пісень, як також взором, стилем для них.

Знаємо, що де тільки св. Письмо описує, як люде Божі співають побідну пісню по причині увільнення або спасення їх, то всегда сі слова відносяться до часу другого повороту нашого Господа і до заложеня царства Божого небесного, і до побіди Божих людей над гріхом і над ангелами зла. Псалми від 95. до 98. є приміром сего. Пісня Мойсея і Миріам (2. Мой. 15:1-2) є проте пророцтвами і говорять як раз о людях Божих наших часів, котрі радуються з Його ласк і доброти зглядом них, та задля сего, що держави і власти, які угнітали людство, тепер саме розбиваються в порох.

Ученики св. Письма бачать велику подібність, яка заходить між людьми Божими теперішніми а давнішими, котрі були тільки тінями теперішніх. Ми пізнаємо вже тайну або секрет Божий, і знаємо, що все те, що Він учинив для спасення Ізраїля, було образом сего, що Він учинить, коли знищить царство сатани і царства сего світа та теперішній злий лад.

Ученики св. Письма бачать, що пісня, яку співали Ізраїльтяни по другій стороні Червоного моря, а пісня тих, котрі „стояли на скляному морю“, побідивши звіра і образ його і маючи гарфи [кобзи] Божі, і співали пісню Мойсея, служу Божого, і пісню Агнця є одна до другої дуже подібна. (Одкр. 15:2,3) Сі увільнилися від сили звіра і служать Богу в світлі виявленої Його волі і прославляють Його за се, що можуть Йому служити.

Увільнене і виратуване Ізраїля представляє не тільки спасенне, виратуване церкви, коли нищиться силу сатани, але також представляє спасенне кожного члена тіла Христового з осібно, коли він увільняється із кайдан злого. Кождий, хто погребен зістав з Христом, над ним сатана не має вже власти. стався свободний в Христі. Він є перенесений з царства тьми до царства дорогого Сина Божого. (до Колосян 1:13) Сатана часами ще кричить з другої сторони моря і старається вмовити в дітину Божу, що вона не є ще увільнена (свобідна) і часом навіть удається йому її настрашити. Посвячені, що йдуть в слід Ісуса, не можуть сподіватися бути увільненими від всіх людських немочей, але мають знати, що він є вільний від власти сатани.

НЕВІРНИЙ ІЗРАЇЛЬ ВИСТАВЛЕНИЙ НА ОСТРУ ПРОБУ

В сій події бачимо ще оден тип або образ. Освободжене і виратуване Ізраїля, вибраного Божого народу, з рук Єгипту означає також освободжене і виратowane людських синів Божих (Діян. Ап. 17:28,29) з неволі всіх лихих сил і властей. Начальники теперішніх злих порядків женуть світ до борби з Богом, через що спрощають на всі народи велике нещасте і знищене самих себе. І аж коли всі нищителі землі будуть знищені, аж тоді люде стануть слухати слова правди і схотять прийняти нові установи царства Божого. Не потреває се довго, як увільнений рід людський стане співати пісню про Відкупителя. Будуть тішитись своїм Мойсеєм, Христом, і будуть дякувати Богу за Його любов, яку оказав для них, хотая вони не шанували Його волі.

Не затримуючись довго Ізраїль пустився в дальшу дорогу. Пустилися на полудне в сторону гори Синай. По дорозі прийшли в Меру, де на їх велике невдоволене вода була гірка. Коли сонце пражить своїми лучами, не мати тоді води, се річ страшна. І невдачний нарід став сейчас нарікати на Мойсея, кажучи: „Що будемо пити?“ Мойсей заплакав серцем до Бога і Бог показав йому дерево, котре вложено до води, робило гірку воду солодкою. Св. Письмо описує се лийн в кількох словах. Але вже те саме, що о тім записано, показує, що ся подія в очах Божих мала велике значіне, бо там Бог „випробував їх.“ (2. Мой. 15:25) Се був час проби; там Бог став давати

їм свої розпорядження, котрі мали їм вийти на їх добро, если схотили би їм підчинятись. Всі слабости і немочі тіла, яких набралися в Єгипті, мали їх покинути, если б послухали Його розпоряджень.

З Меру рушив Ізраїль і зайшов до Єлиму, де було „два-найцять жерел [водяних криниць] і сімдесять палъм і отаборились там понад водою.“ (2. Мой. 15:27) Єлим був для них місцем відпочинку, так яко би Бог, будучи в особливій приязни з своїми людьми, хотів завести їх на місце відпочинку і щастя. Ізраїль стояв табором якийсь час в Єлиму; опісля двинулися в пустиню, що лежала між Єлимом а горою Синай. В сій пустини не знайшли поживи для так великого числа людей. І всі знова стали нарікати на Мойсея і Арона, кажучи: „Лучше би було для нас погинути від руки Божої в землі Єгипетській, де ми сиділи при горшках повних мяса і мали подостатком хліба, а то Мойсей і Арон випровадили нас і тепер мусимо з голоду гинути в пустини.“ В своїм переворотнім серцю не хотіли бачити, що всі ті чуда учинив сам Бог! Як тамті не хотіли бачити в тім вищій силі, а тільки приписували се Мойсейови і Аронови, так деякі також тепер не хотять бачити в Господній праці сили Божої, а бачать в тім тільки сприт деяких одиниць. Видко, що Мойсей навіть не просив Бога, та Він сам дав їм хліб з неба. Яко відповідь на шемранне людей Бог спустив їм манну. Від сего часу манна падала через 40 літ, аж доки Ізраїль не перейшов Йордан ріку і вступив до біцяної землі. Бог, даючи манну Ізраїлеви, об'явив себе в сей спосіб, аби він знав, що Бог чув їх скарги і шемраня. — 2. книга Мойсея 16:10-12.

ІЗРАЇЛЬ Є ТАКОЖ ОБРАЗОМ ВСЕГО СВІТА

З пустині Синайської Ізраїльтяни перейшли до Рефидим, де не було води до питя. Коли нарід сварився з Мойсеєм, він зганяв їх і сказав: „Ви на правду спокуштуєте Бога,“ бо вони навіть питали: „Хто знає, чи є Бог між нами.“ Так скоро забули на милосерде і силу свого великого Освободителя! Мойсей заголосив до Господа, кажучи: Ще трохи, тай побють мене камінем. Тоді Бог розказав Мойсейови ударити палицею о скалу. „І удар по скалі і рине з неї вода, щоб напились люде.“ (2. Мой. 17:1-6) Мерива, імя сего місця, що нагадує на сумні події тамже.

В світлі правди, яка тепер нам відкривається, ціла дорога Ізраїля від Червоного моря аж до Синай була образом або фотографією дороги всего людства, як вони зачнуть поступати по святій дорозі. Коли увесь рід людський увільниться з кайдан сатани, він ще буде потребувати для себе проводиря-пастиря. Вони переконують-ся, що гіркі води людської природи і людських пристрастей стануться солодкими, як Бог сего схоче. Галузки дерев, котрі учинили воду Мер солодкою, можуть дуже добре представляти, що люде, коли приймуть волю Божу за свою і її підчиняться і уложать по установам її свої думки, учують в серці солодкість. Покріплюючий відпочинок над водами в Єлим представляє, як цілий рід людський покріпить свої сили від 12. жерел води, від Цер-

кви Божої, і від тіни 70. нільм, старозавітних праведників, котрі будуть тоді князями по всій землі. (Псал. 45:16) Манна, що падала в пустині, представляє хліб життя, що буде даватися голодним, та ще не вміючим зрозуміти його людям. А вода, що випливала із скали в Рефидим, представляє воду правди, котра буде давати

житє кождому, хто тільки запрогне її. Дорога від Червоного моря аж до гори Синай, котра була одинокою цілею подорожи Ізраїля, представляє поступовий поступ світа від часу, коли він увільняється з під власти сатани аж до часу, коли мусить заключити угоду-завіт з Господом Богом.

Соборний Намет або Скиня Завіту

(Продовжене)

²⁰Будинок Намету, з його двома частинами, представляв два *стани* всіх тих, що підпадуть переміні з людської природи на духову. Перша часть, Святая, представляла *стан* всіх тих, що посвятили свої серця і житє Господеві, котрі зістали прийняті через заслугу Возлюбленого, і котрі пожертвовали аж до смерти свою людську природу і свої вигляди на будучність, аби тільки статись учасниками Божої природи (2. Петра 1:4), будучи сплоджені з Святого духа. Друга його часть, Святая Святих, поза завісою, — се є, по смерті, — представляла *стан* вірних *побідителів*, котрі отримують Божу природу. Сі, скінчивши в часі смерті своє посвячене, будуть цілковито перемінені, народяться із смерті при першій воскресенню до Божої природи і організму. Жаден чоловік, хочай коли мав повну віру, хочай був очищений від всіх гріхів і в Божих очах був зовсім оправданий від всего і був узнаний за совершенного, не міг мати місця або привілею-ласки в духових річах, котрі представляло внутро Намету і Святині (Храму). Він навіть не може заглянути в ті духові річи, в значінню, щоби їх повнати. „Душевний (тілесний) чоловік не *приймає*, що є з духа Божого... і не може розуміти (досвідчати), бо се духово треба розбирати.“ — 1. до Коринтян 2:14.

²¹А що всі річи в Наметі були з *золота* (яке представляє Божу природу), показує, що се представляло *стан* тільки таких, котрі були покликані до Божої природи. Тільки такі з Левітів, котрі були посвячені, щоби приносити жертву, се є, свщеники, мали приступ до Намету; так отже тільки сі з домівників віри, котрі посвятились в жертву аж до смерті, входять до Божого стану, як се представлено в Наметі.

²²На *Двір*, представляючий *оправданий* стан чоловіка, входить ся через *віру*; але віра віруючого є мертва, если не є досить сильна, аби спонукати його підчинити свої справи під волю Божу. Се він мусить учинити, если хоче зазнати переміни природи і статись *новим* *сотворінєм*, *часником* *небесного* *покликаня*, *учасником* *Божої* *природи*. Проте вхід до „Святай“ означає наше *повне* *посвячене* себе на *службу* *Богови*, наше *сплоджене* з *духа* і наш *початок* в *бігу* за нагородою Божої природи, а успіхами чого є: вірність нашому слюбові, розп'яте нашого оправданого тіла, представлене нашої людської волі і нашого тіла, як живі жертви Богови; не шукати більше людських приємностей, чести, похвали від людей і т. д., тільки старатись умерти для них а жити для небесних подвигов. Одначе до сего стану ми також приходимо тільки

ки через Ісуса Христа нашого Господа, котрий не тільки отворив нам двері *оправданя* через *віру* в *того* *кров*, але котрий також отворив двері (перву завісу) до Намету; показав *нову* *дорогу* до *житя*, статись *духовими* *станими*, перейти через другу завісу і поза ню, коли принесемо в *жертву* наші *оправдані* тіла.

²³Намет представляв *будучу* або *прославлену* Христову *громаду*; а *вхід* до *него* представляв *випущенє* їх до *членства* в *тілі* *Христовім*. Отже дві части Намету, Святая і Святая Святих, представляли дві часті або *ступені* сего славного становиска, до котрого ми є *помазані* або *назначені* *духом* *Святим*.

²⁴Святая представляла теперішній стан тих, що зістали сплоджені Богом через Слово Правди. (Яков 1:18) Сі, як нові сотворіння, маючи ум Божий, хочай еще у тілі, мають своє властиве, внутрішнє житє і перебувають з Богом поза *первою* *завісою* *помазаня* *духом*, чого се є, непосвячені не бачать. Сі користають з *світла* *золотого* *світильника*, підчас коли прочі є в *надвірній* *темряві*; сі споживають *особливий* *духовий* *покарм*, що представляв *прісний* *хліб*, і жертвують *кадило* на *золотім* *жертівнику*, котре є *приймає* Богом через Ісуса Христа.

²⁵Святая Святих представляла *усовершенний* *стан* *сих* *нових* *сотворінь*, котрі вірні аж до смерті отримують велику нагороду нашого високого покликаня, маючи участь в першій воскресенню. (Одр. 20:6) Тоді поза обома завісами, се є, тілесного уму і тілесного тіла, вони отримають (замість тих) *славні* *духові* *тіла*, як також і *духові* *уми*. Вони будуть подібні до їх Провідника і Попередника поза завісою, котрий, ввійшовши там як наш Відкупитель, *осіяв* *для* *нас* *сю* *нову* *і* *живу* *дорогу* — або *нову* *дорогу* *житя*. — до Жидів 10:20; 1. лист Йоана 3:2

²⁷Сотворінє обдарене новим духовим умом, будучи у Святая, споглядає *вірою* через роздерту завісу до Святай Святих і бачить славу, честь і нестерельність поза тілом; а ся надія є певним і *сильним* *якорем* *душі* і *провадить* аж *поза* *завісу*. — до Жидів 6:19; 10:20.

²⁷Отже бачимо, що *оправданє* через *віру*, наш *первий* *ступень* до *святости*, *приводить* нас до стану „мира з Богом через Господа нашого Ісуса Христа.“ (Рим. 5:1) Коли нам, на відповідь нашого посвячення, даруються *гріхи* або є *прикриті* *праведністю* *Христа*, тоді ми є *приємні* *Богови* як *жертви* і ми є *забиті* на *Дворі*. Аби ми могли *осягнути* *нагороду* *високого* *покликаня*, котре є від Бога в *Христі* *Ісусі*, і ввійти через Святая до Свя-

тая Святих, ми мусимо йти слідами Ісуса, нашого Провідника і Голови — „Святителя (Первосвященника) визнання нашого“ (се є, Первосвященника нашого чину священства), „царського священства.“ — до Жидів 3:1; 1. лист Петра 2:9.

СЛІДАМИ ІСУСА ХРИСТА

²⁸1.) Вірою в Христову жертву-викуп, що представляв *мідяний жертівник*, входимо через ворота посвячення на Двір, се є, ми перейшли *завісу невіри і зрілу*. Се степен, через який наш Господь Ісус ніколи не переходив, бо не походив з Адамового покоління, але був святий, неперочний, відлучений від грішників, тому ніколи не знаходився поза станом Двора.

²⁹2.) Вирікшись нашої власної волі і всіх наших людських виглядів на будуче і наших надій, Бог приймає нас через Ісуса, і ми переходимо *першу завісу* або *завісу людських поглядів*, через що уважаємо нашу людську волю за *умерлу*; від сего часу не радимось їй більше, тільки одній волі Божої. Від тепер ми находимось як *нові створіння* в Свята в *перших небесах* або *небесних місцях*. (до Ефесян 2:6) і починає нас просвітяти *золотий світильник* (Слово Боже) о духовних речах, се є, о *глибокостях Божих*, і відсвіжує і скріплює нас що день правдою, як се представляють *покладні хліби*, котрі по праву могли їсти тільки священники. (Мат. 12:4) В сей спосіб покріплювані і просвічувані ми повинні що день приносити жертви на золотім жертівнику, жертви приємні Богу через Ісуса Христа, се є, як приємні наході для нашого Отця. — 1. лист Петра 2:5.*

³⁰В сей спосіб всі святі, всі *сплоджені і помазані* Духом, є в небеснім або святім стані *тепер* — „засіли відпочиваючи і в злуці“ з Христом на (первих) небесних місцях, тільки ще не ввійшли до „Свята Святих“, до найсвятішого місця. Ні! вони мусять найперше перейти другу завісу. Як перехід через попередню завісу представляв *смерть* людських виглядів на будуче і вхід до небесних надій, представлених через Свята, так перехід через другу завісу, представляв *смерть* людського тіла і вхід до здійснених вже небесних надій; ці два степені є потрібні, щоби наша жертва була скінчена. Так людські надії, як і людські тіла мусимо лишити позад себе, закнм зможемо ввійти до „Свята Святих“, найсвятішого місця, се є, як усовершені учасники Божої природи і її духовних умов: бо тіло і кров царства Божого наслідати не може. — 1. Кор. 15:50. Порівнай Євангелію Іоана 3:5,8,13.

³¹Маючи на думці ці *стати*, які нам представляють ці три місця, іменно: Табор, Двір і Намет, в слідуючій уступі застанемось головню над церемоніями посвячення на священників, як *слуг в речах і справах Божих*.

ГОЛОВА І УСТАНОВЛЕННЯ СВЯЩЕНИКІВ

Се важна річ, щоби ми не тільки мали ясне поняття про будову Намету і про його знаряди і про їх прообра-

³²Слово *духовні* є опущене в найстаршій грецькій рукописі Єврейській і не без причини. Не духові, але земські права, привілеї, жите і т. п. є пожертвовані.

зове значіння, але також ми повинні знати дещо про *дієві* особи тамже і їх значіння, як прообразів.

³³Ізраїль був ужитий в мнстких разях, як прообраз Християнської церкви. Приміром, коли вони вийшли із Єгипетської неволі, вони були прообразом дітей Божих, котрі слухають Його поклику, щоби опустити світ і стати на Його услуги.

³⁴Іх дорога по пустинні представляла прикру дорогу котрею многі йдуть і шукають приобіцяного супочинку в Ханаані. — „Прийдіть до мене всі, знеможені, а я випокою вас.“ Як в прообразі, так і в дійсности, приобіцяний Ханаан відпочинку, не був далеко від них, коли б діти Божі мали досить віри йти вперед і ввійти до него. Бог приготував для них всього подостатком, а однак вони блукають по пустинні сумніву і нарікань, шукаючи відпочинку і не находять його, бо не мають віри в Божі обітниці. Одні блукають так вже довгий час; а другі ніколи не входять до Ханаанського відпочинку задля свого безвіря. Але підчас коли тілесний Ізраїль є ужитий в сей спосіб або в инший, щоби представляв духовий Ізраїль, то однак, коли тепер розбираємо його відношене до Намету, бачимо, що він є дещо відмінного типу. В сім случаю Ізраїль представляв *таких з цілого* людського роду, які остаточно скористають з привілеїв-ласк примирення через Христа. Жертва за гріх, жертва примирення, і т. д. учинені за них, були прообразом *лучших жертв і примирення, учинених за цілий світ*; алятого так читаємо: „Він є *вблагане за гріхи наші, та за наші ж тільки, а також [за гріхи] цілого світа*.“ — 1. лист Іоана 2:2; до Жидів 9:23.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

16) Коротко сказавши, що представляли властиво обі часті Намету? § 20.

17) Хто із Ізраїльтян міг входити тільки до Намету і що він представляв? § 21.

18) В дійсности, чи всі, що вступають на Двір, зазнають зміни природи? § 22.

19) Що означає вхід до дійсної Свята і як Христос є веротамі і дверми? § 22.

20) Котрі часті Намету представляли два степені нашого нового життя? § 23.

21) Котрі є сплужені від Бога через Слово правди (Яков 1:18), і як є представлені в Свята? § 24.

22) Чи Свята Святих представляла теперішній, чи будучий стан побідителів? § 25.

23) Яка є надія, котре маємо, яко якор душі, ... і *входить* вона у саму середину за (другою) завісою? до Жидів 6:19; 10:20. § 26.

24) В який спосіб посвячені вірні ходять слідами сового Начальника і Первосвященника Ісуса? § 27-29.

25) В який спосіб ми переходимо *понад завісу гріха і невіри* і чому Ісус не мусів переходити в сей спосіб? § 28.

26) Як ми переходимо через *першу завісу* і се нас провадить? § 29, 30.

27) Що представляє перехід через *другу завісу*? § 30.

28) Чому ми мусимо лишати *наші людські тіла*, коли ми переходимо *другу завісу*? 1. Кор. 15:50; Іоан 3:5,8,13; § 30.

29) Зібравши все разом, що представляв Табор, Двір і Намет? § 31.

30) Що представляв дуже часто *наріз Ізраїльський*? § 33,34

ОГОЛОШЕННЯ!

Для самого порядку і для більшої користі Братів просимо не уряджувати конвенції в однім часі за близько себе, і старатися оголосити довший час наперед. Найближша конвенція буде в Еріє, Па. коло Бофало Н. Й. в днях 30. 31. мая і 1. червня.